

Når det kan lade sig gøre på et så vitalt område som lovpligtige brandforsikringer, at der er konkurrence, og der er mange forskellige, der konkurrerer om det, så burde det også kunne lade sig gøre på udbudet af dagpengeforsikringer.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

17) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 44:

Forslag til folketingsbeslutning om begrænsning af Arbejdstilsynets beføjelser ved arbejde i private hjem.

Af Charlotte Antonsen (V), Bendt Bendtsen (KF), Annette Just (FP) og Poul Nødgaard (DF) m.fl.

(Fremsat 30/10 97).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Også her er der tale om en vis form for genbrug, og man kan undre sig over, at man så hurtigt tager sagen frem igen; den var senest fremme i foråret 1997.

Jeg har dog bemærket, at forslagsstillerne siden sidst har erkendt, at arbejdet for en arbejdsgiver godt kan foregå andre steder end på en traditionel arbejdsplads, og at det ikke er helt uaktuelt, at den ansatte udfører sit arbejde i eget hjem.

Arbejdsmiljøloven er da også indrettet sådan, at der tages højde for, at strukturen på arbejdsmarkedet ændres hurtigt, og at der skabes nye jobordninger, nye arbejdsforhold, som ikke

nødvendigvis er baseret på det mere almindelige eller traditionelle arbejdsgiver/lønmodtagerforhold.

Som i de tidligere beslutningsforslag henvises der til hensynet til privatlivets fred, et hensyn, som jeg tror alle både her i salen – selv om der ikke er så mange – og uden for denne sal er fuldstændig enige i at vi skal tage et udstrakt hensyn til. Jeg kan imidlertid ikke støtte forslaget, uanset hvor sympatisk baggrunden herfor måtte være.

Jeg kan forstå forslaget sådan, at det ikke er hensigten at indskrænke lovens anvendelsesområde, men alene at begrænse tilsynet med overholdelsen af en del af lovens udvidede område.

Arbejdsmiljølovens udvidede område indebærer nemlig, at en række af lovens centrale bestemmelser gælder for alt arbejde, uanset hvor og uanset af hvem det udføres.

Det karakteristiske ved disse bestemmelser er, at de vedrører situationer, der indebærer et vist faremoment, hvor det er uden betydning, om arbejdet udføres i den private bolig eller et hvilket som helst andet sted.

Bestemmelserne gælder derfor også for arbejdsgivere og selvstændige og alle andre, der ikke er i ansættelsesforhold eller udfører arbejde for en arbejdsgiver.

Med forslaget lægger man ikke op til at begrænse lovens udvidede område, men til, at der ikke længere skal føres tilsyn med, om reglerne nu overholdes.

Det kan forekomme at være lidt specielt, at man gerne vil have, at en lov virker, men vil sætte arbejdstilsynets mulighed for at kontrollere, om loven også rent faktisk efterleves, ud af kraft. Og dér er det min helt klare opfattelse, at den tilsynsadsang, som arbejdstilsynet ifølge arbejdsmiljøloven udtrykkeligt har til såvel offentlige som private arbejdssteder, er nødvendig, hvis det skal sikres, at loven efterleves i overensstemmelse med sit formål.

Det vil være fuldstændig uacceptabelt, hvis beskyttelsesregler og tilsynsregler ikke længere kan følges ad. Hvordan kan man så forsvare, at der gælder samme beskyttelsesregler, men forskellige tilsynsvilkår?

Lad mig give et eksempel: En husejer vælger selv at udføre arbejde på sin bolig frem for at lade en professionel udføre arbejdet. Beskyttelsesreglerne gælder, men arbejdstilsynet kan ikke gribe ind over for en åbenbar fare!